

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σήμερα, αγαπητοί αναγνώσται, σας παρουσιάζουμε μιὰ δεσποινίδα, ή όποία έχει — παρακαλούμε — δυό... γλώσσες!

Μην τρομάξετε όμως, "Όσοι έχετε θρη «τόν μπελά» σας, απ' τή φλυαρία τών μονογλώσσων... θηλέων, μή τώ «βάλετε στα πόδια» πανικόβλητοι, μπρός στο σημερινό μας δίγλωσσο θήλυ!

Ναί, αν κι' έχη στο στόμα της δυό γλώσσες ή φρούλαϊν Γκρέτελ Μάγιερ, ώστόσο δέν μπορεί ν' άρθρωση ούτε λέξι. Γεννήθηκε με δυό γλώσσες, μένει στη Φραγκφούρτη της Γερμανίας και εργάζεται ως δακτυλογράφος στο έμπορικό κατάστημα του άρκετά πλουσιού πατέρα της. Παρά τήν ιδιοτροπία όμως της φύσεως, ή όποία τήν προίκισε με δυό όργανα λαλιάς, ή άτυχής Γκρέτελ γεννήθηκε βουθή.

Τό φαινόμενο αυτό της διγλωσσίας, είνε σπανιώτατο στην έπιστήμη. Είνε όμως κι' αυθεντικώτατο, γιατί τώ αναφέρουν δυό παγκοσμίου φήμης ιατρικά περιοδικά: "Ο «'Ιατρικός Ταχυδρόμος» και τά «'Ιατρικά Χρονικά» της Γαλλίας!

* * *

Στους διεθνείς άθλητικούς κύκλους, μέχρι πρό όλίγων χρόνων ακόμα, έθεωρείτο ό γερμανικής καταγωγής αλλά άμερικανικής ύπηκοότητας άθλητής Σιγισμόνδος Κλάϊν, ως ό στιβαρώτερος άνθρωπος της οικουμένης.

"Αν δέν ήταν επαγγελματίας άθλητής ό Κλάϊν, άσφαλώς θα κατείχε τώ παγκόσμιο πρωτάθλημα της άρσεως βαρών. Ύψηλόσωμος, σωστός Τιτάν στην κορμοστασία και στους μυώνας, ζύγιζε ώστόσο μονάχα έξηντα περίπου όκάδες.

Μπορούσε όμως και σήκωνε με άφάνταστη εύκολία, και με τεντωμένα τά μπράτσα του προς τά επάνω, σιδερένιο δίσφαιρο θάρους ένενηντα όχτώ (άριθ. 98) άκριβώς όκάδων!

* * *

"Όταν θέλουμε νά χαρακτηρίσουμε κανέναν ιδιότροπο «μυγιάγγιχτο», λέμε γι' αυτόν ότι: «Περπατάει ή φέρνεται σαν νά είνε γυάλινος και φοβάται μήπως σπάση»!

Κι' όμως, ή παρομοίωσις αυτή είνε σωστή, και συμβαίνει πραγματικά στον γεμάτο από άλλόκοτες παραξενιές πλανήτη μας. Θέλετε τήν απόδειξι;

Σας τήν προσφέρουμε: Στα ύαση της Νοτίου Άμερικής, και πουθενά άλλου στον κόσμο, ζή έννα είδος σπανιωτάτων έρπετων, τά όποία όνομάζονται «Γυάλινα φείδια».

Τό «γυάλινο φείδι» μοιάζει με σκουληκι. αλλά και με φείδι συγχρόνως. Έχει μήκος δυό ως τριών σπιθαμών και τώ κορμί του είνε σε άπερίγραπτο βαθμό εύκολόθραυστο, λές κ' είνε καμωμένο από πολύ εύθραστο νυαλί.

Έπίσης τώ έρπετό αυτό είνε πολύ νευρικό. «φοβιτσιάρικο» κι' ιδιότροπο. "Αν τώ άντικρύση κανένας και θελήση νά τώ πιάση, τότε θα συμβή τώ έξης άλλόκοτο φαινόμενο:

"Απ' τήν ταραχή του κι' απ' τόν έκνευρισμό του, τώ «γυάλινο φείδι» δέν θα προσπαθήση νά φύγη. Θα μείνη εκεί στη θέσι πού βρέθηκε, αλλά τώ κορμί του θα κουλουριάζεται και θα ξεκουλουριάζεται τόσο νευρικά και με τόσο όρηνητικά τινίγματα, ώστε άμέσως θα σπάση σε τέσσερα και σε περισσότερα ακόμα κομμάτια, πριν καν προλάβουν νά τώ άγγίξουν!

* * *

«Όσα δέν άπόχτησες ποτέ σου, δέν τά έχασες ποτέ σου»! λέει μια σοφή λαϊκή παροιμία.

Μή παραξενεύεσθε. Πρό τριανταπέντε χρόνων περίπου, κατά τά μέσα του 1901 δηλαδή, γεννήθηκε σε μια πόλι της Γερμανίας έννα τρισδυστιχισμένο κοριτσάκι. Οι

γονείς του, πλουσιώτατοι κι' άρχοντικοί άριστοκράται τού Λουξεμβούργου, έμειναν «ξεροί» απ' τόν καυμό τους μόλις άντίκρυσαν τώ νεογέννητο κοριτσάκι τους, γιατί τώ δύστυχο δέν είχε ούτε χέρια, ούτε πόδια καθόλου! Τώ λυπηρότατο αυτό γεγονός, τηρήθηκε άπόλυτα μυστικό από όλον τόν κόσμο. Μονάχα ή πάντα άδιάκριτη έπιστήμη τώ έμαθε και τώ πρωτοφανες κοριτσάκι έγινε άντικείμενο κρυφών κι' έπιμόνων μελετών απ' τούς διασημότερους Εύρωπαϊούς ιατρούς και φυσιολόγους.

Ζή ακόμα στο μεγαλοπρεπές πατρικό μέγαρό του, τώ κοριτσάκι αυτό. Είνε όμως τώρα μια μεγάλη δεσποινίς, ήλικίας τριανταπέντε περίπου χρόνων. Στους έπιστημονικούς κύκλους είνε γνωστή με τώ ψευδώνυμο Βιολέττα, γιατί — όπως είπαμε — τηρήθηκε άπόλυτη μυστικότητα γύρω απ' τήν ταυτότητά της.

"Η φρούλαϊν Βιολέττα, λοιπόν, είνε σήμερα μια διαρκώς γελαστή και χαρούμενη ύπαρξις. "Αν και δέν έχη καθόλου χέρια και πόδια, όπως βλέπετε στο σχετικό αυθεντικό σκίτσο της, μπορεί ώστόσο νά κάνη πολλές δουλειές με τώ στόμα της, καθώς και νά περπατάη από σαλόνι σε σαλόνι μετακινώντας τώ κορμί της με ρυθμικά λυγίσματα: Στέκει άπάνω σε δεομάτινη βάση — σαν άγαλμα στο μαρμάρινο βάθρο του — κι' έτσι γλυστράει εύκολα δώ κι' εκεί με κυματοειδή λυγίσματα τού κορμιού της!

Καθόλου δέν σκοτίζεται γιά τή φρικιαστική άναπηρία της ή Βιολέττα. Ποτέ της δέν άπόχτησε χέρια και πόδια κι' έτσι δέν αισθάνεται καθόλου τή λυπηρή έλλειψί τους, παρ' όλο πού γύρω της υπάρχουν άνθρωποι κανονικοί, όπως οι γονείς της, τώ ύπηρετικό προσωπικό κλπ. Τρώει καλά, κοιμάται καλά, έχει μορφωθή αξιόλογα, και χαίρεται τις πλούσιες άνέσεις τού περιβάλλοντός της σαν νά είνε κι' αυτή τελεία και κανονική σε όλα της!

* * *

"Έχετε άκούσει ποτέ σας τά δέντρα νά παίζουν... φλάουτο; Δέν έχετε παρά νά πάτε...στο

Σουδάν κι' εκεί θα άκούσετε με τά αυτιά σας αυτή τήν ιδιοτροπία της φύσεως!

"Η έξήγησις είνε άπλουστάτη: Στο Σουδάν άφθονούν ή άσπρες ιδίως άκακίες. "Ο φλοιός τους, μαλακός και δροσερός, άποτελεί μια νοστιμωτάτη τροφή γιά ώρισμένα είδη ζυλοφάγων έντόμων, άπαράλλαχτων με σαράκια.

Τά έντομα λοιπόν αυτά, μαζεύονται κατά χιλιάδες στους κορμούς τών άκακιών. Γεννούν τά αυγα τους στις κοιλότητες τού φλοιού και τά αυγά γίνονται γρήγορα νύμφες, δηλαδή άσπρα και μικροσκοπικά σκουληκάκια. Γιά νά τραφούν όμως και νά αναπτυχθούν σε τέλεια έντομα, τά σκουληκία αυτά άρχίζουν νά σκάβουν μικρά τούννελ μέσα στο δένδρο καθώς τρώνε λαίμαργα τώ φλοιό του. "Ετσι, όταν φυσάη άέρας, περνάει με όρμη άναμεσα απ' τις άναρίθμητες αυτές στοές κι' απ' τά στενόμακρα αυτά τούννελ, σαν νά περνάη απ' τις πολυάριθμες μικρές όπες μιας φουσαρμόνικας. Και τότε ό έκθαμβος άκροατής — άπό μεγάλες συχνά άποστάσεις — μπορεί κι' όκούει ξωτικές μελωδίες απ' τά δάση τών άκακιών αυτών, σαν νά είνε κατοικημένα από άόρατες, άηδονόλαλες νεράιδες!

* * *

Οί ίθαγενείς της άφρικανικής φυλής Μπασσούτο, ξέρετε πώς λένε τόν αριθμό «ένεννηντα έννέα»;

Πάρτε άναπνοή και διαβάστε: Μασουμέ - άρομπιλέν - μονολέμον - μετσοαρομπιλέν - μονολέμον!!! "Ορίστε;

Μια εύτυχής... δυστυχημένη!

"Η δεσποινίς με τις δυό γλώσσες..